

TRGOVSKI LIST

Casopis za trgovino, industrijo in obrt.

Naročnina za ozemlje SHS: letno 180 Din, za 1/2 leta 90 Din, za 1/4 leta 45 Din, mesečno 15 Din; za inozemstvo: 270 Din. — Plača in toži se v Ljubljani.

Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Gregorčičevi ulici št. 23. Dopisi se ne vračajo. — Številka pri poštni hranilnici v Ljubljani 11.953.

LETO XI.

Telefon št. 2552.

LJUBLJANA, v četrtek, dne 29. novembra 1928.

Telefon št. 2552.

ŠTEV. 141.

Na razpotju.

»Službene Novine« objavljajo zadnje tedne v prilogah, datiranih z 14. novembrom obsežne konvencije za ureditev naših gospodarskih odnošajev z Italijo. Dosedaj je objavljena trgovinska in plovitvena pogodba s prevažnim sporazumom o obmejnem prometu in veterinarsko konvencijo, nadalje konzularna in naseljevalna konvencija, obširni sporazumi, ki se nanašajo na ureditev prometnih vprašanj in sicer vprašanja bivših južnih železnic, režima jadranskih tarif, skupnih obmejnih kolodvorov in vzpostavitev direktnih železniških tarif in končno niz specialnih sporazumov, ki se nanašajo na konkurzno postopanje, javno pomoč, privatna zavarovanja in povračila škod, sporazum o industrijskih podjetjih in trgovskih družbah in zakon o direktnem brzojavnem, poštnem in telefonskem prometu.

Našteti sporazumi predstavljajo takozvane beograjske konvencije, ki so bile podpisane v juliju in avgustu leta 1924 v Beogradu, ki pa obsegajo le en del kompleksa visečih in doslej neurejenih medsebojnih gospodarskih vprašanj.

Večji del, to so takozvane nettunske konvencije, doslej ni objavljen.

Naša gospodarska javnost je sprejela uzakonjenje naštetih konvencij dalekosežne važnosti s popolno apatijo in brez komentarja. Človek bi sodil, da ne vsebujejo ničesar, kar bi bilo vredno razmisliti in upoštevati. Če pomislimo, koliko je bilo hrupa svojočasno pred razpravo teh konvencij v Narodni skupščini, nas mora ta nedoslednost vsekakor iznenaditi.

Po tem držanju gospodarske javnosti sodeč, skoro izgleda, kakor da uzakonjenje vseh konvencij ni ničesar spremenilo na naših odnošajih in da gre za birokratske formalnosti, ki so brez vrednosti in pomena za naš ekonomski razvoj. In vendar gre tu za aktiviranje Thaeon de Revela, za skupne železniške postaje na Rakeku, v Bohinjski Bistrici in Kranjski gori, torej na našem ozemlju, gre za dejstvo, da danes pri vsakem srezkem poglavarstvu Italijan enostavno in brez vseh formalnosti prijavi trgovino, obrt ali industrijo, ki jo želi pri nas izvrševati in se mu mora brez odlašanja izdati za to obrtni list in gre končno za to, da se lahko kjerkoli pri nas Italijani trajno ali začasno naselijo in da bodo, kakor vemo, deležni vse pozornosti in pravic pred domačini.

Mislimo, da uzakonjenje takih dolečb v prilog države, ki je preobljudena in išče krčevito izhodišča za svoje delovne sile in podjetništvo — države, ki ima take aspiracije na Balkanu in specijelno glede ekonomskega zavojevanja naših pokrajin, ni malenkost.

Danes, ko smo postavljeni po uspešnem in brezuspešnem devetlet-

nem zavlačenju izvršitve onega, kar nam je bilo diktirano leta 1920 v Rapallu, je treba, da gremo v naših gospodarskih organizacijah stvari na dno. Da pariramo to, kar bo sledilo neposredno zakonom z dne 14. novembra, je treba podrobnega dela. Naše slovensko gospodarstvo bo v bodočem letu polagalo izpit zrelosti — ki bo dokazal, ali ni velika doba našla malih ljudi, ki niso v stanju obraniti niti svojih lastnih pozicij na slobodni zemlji pred tujo invazijo. Ta borba se ne bo mogla voditi s puhlimi protesti na običajnih zborovanjih, ki se sklicujejo večinoma po toči — tu bo vsak posameznik imel priliko dati in poznati značaj moža, slovenskega gospodarja.

Da smo odkriti! Dovolj se je že grešilo v tej smeri. Nimamo skore več kje popuščati. Dali smo iz rok vse, da pridemo enkrat že do željenega mira z našim sosedom. Baš mi Slovenci, ki smo izkrvaveli za obči dobrobit ujedinenja v Rapallu — ne moremo in ne smemo dopustiti, da postanejo te konvencije operacijska baza za podjarmljenje tudi nas slobodnih državljanov Jugoslavije.

Krošnjarstvo v polnem razmahu.

Mnogo pišemo o tem, mnogo se kritizira popustljivost varnostnih organov, graja obrtna oblastva, toda vse to nima zaželjenega učinka. Vidimo, da se krošnjarstvo, pa naj si bo dovoljeno ali ne, razvija nemoteno v taki meri, da bi morali varnostni organi že iz državopolitičnih interesov posvečati krošnjarjem intenzivnejšo pozornost. Posebno ugodna tla za krošnjarje so — po pritožbah, ki nam prihajajo — v Mariboru in okolici, kjer imajo krošnjarji že neko posebno uvozno organizacijo. O tem nam pišejo iz Maribora:

V Sloveniji imamo veliko število krošnjarjev, ki prodajajo razno galanterijsko, deloma tudi manufakturno blago po mestnih ulicah in na deželi po gostilnah, sejnih, cerkvenih slavnostnih ter od hiše do hiše. Dolgo časa so ti krošnjarji kupovali to blago večinoma pri naših domačih grosistih ter so se le v zelo majhni meri posluževali uvoza na ta način, da so se vozili v Avstrijo in si tam priskrbeli manjše količine blaga. V zadnjem času so šli krošnjarji dalje in so celo organizirali lasten uvoz in sicer tako, da se vozijo nekateri bivši krošnjarji stalno v Avstrijo, od koder prinašajo s seboj velike množine galanterije, s katero zalagajo potem vse številne krošnjarje, ki razpečavajo blago po celi deželi. (Kakor nam je znano, je Gremij trgovcev v Mariboru imena več takih oseb naznanil mestnemu magistratu.) Imenovani vršijo te posle na podlagi krošnjarskih knjižic in obrtnih listov za sejmarstvo, dočim se njih poslovanje ne more smatrati ne kot krošnjarjenje in tudi ne kot sejmarstvo, marveč samo kot trgovina z galanterijo na debelo in bi bilo zato pravilno in v zmislu obrtnega reda tudi potrebno, da si preskrbijo v to svrhu pravilne obrtne liste, kar je zahtevati tudi radi tega, da bodo plačevali pra-

vilne davke enako kot vsi drugi trgovci.

Dognano je, da prodajajo ti ljudje bisernokoščene (Perlmutter) nože po 12 Din, kateri stanejo zacarinjeni v veletrgovini najmanj 17 Din, dalje žepne ure po 60 Din, ki stanejo ocarinjene najmanj 80 Din ter so skoro pri vsem blagu do 30% cenejši kot naši grosisti, ki kljub skrajno nizkim cenam ne morejo prodajati blago po takih cenah kot ga prodajajo imenovani krošnjarji-uvozniki. Ali ni to čudno?! Naznanjeni krošnjarji se bodo prav gotovo izgovarjali s tem, da kupujejo blago pri naših domačih trgovcih, kar je delema tudi res, toda

Slovenski mlinarji in tarifne reforme.

V soboto, 24. t. m. se je vršilo v Ljubljani zborovanje članov »Zveze mlinov v Sloveniji« s ciljem, da zavzame stališče napram nekaterim prečim tarifnim vprašanjem. Predsednik zveze, g. F. Škerjanec iz Radomelj, je v otvoritvenem govoru pojasnil, da je »mlinska« tarifa 34 predmet ljutih napadov in da je glavna svrha zborovanja, da zavzame stališče proti tej kampanji, ki nam hoče vzeti mlinsko tarifo, ki si je zanjo pridobil največ zaslug tajnik zbornice za TOI g. Ivan Mohorič.

Nato je sledilo poročilo zveznega tajnika g. Zdenka Kneza, ki je na podlagi obširnega materijala jasno predočil silno kritično stanje slovenske mlinske industrije ter neupravičenost predlaganih sprememb. Iz tega referata posnemamo v glavnem sledeče:

Tarifski odbor je priredil anketo za tarifske reforme. Na to anketo so bile povabljene mlinarske organizacije, pri čemer je bila Zveza mlinov, ki je organizacija slovenskih srednjih mlinov in ki šteje 55 članov, prezrta. Zastopniki mlinske industrije v Vojvodini in Banovini so stavili predlog, da se ukine oziroma bistveno omeji tarifa 34 in da se uvede mlinska reekspedicija.

Prvi predlog je depasiran že vsled tega, ker je bila mlinska tarifa od tarifskega odbora pred leti po zelo dolgih, vsestrankih debatah sprejeta kot je princip tarifske politike, da bodi voznina vselej v skladu z vrednostjo blaga, bi bilo pravilno, da bodi voznina za 100 kg moke enaka oni za 133 do 137 kg pšenice, kar je uvedeno n. pr. v Nemčiji, Avstriji in Rumuniji, bi bilo prav za prav na mestu, da bodi voznina pšenice 25% nižja kot voznina moke. Mlinska tarifa je pa le 12—14% nižja, kar nudi našim mlinom premalo zaščito.

Slovenski mlini so v marsikaterem oziru v mnogo slabšem položaju kakor vojvodinski. Oni morajo vojvodinsko žito drago plačevati žitnim veletrgovcem ter ga imajo vsled tega stalno mnogo dražje v rokah nego vojvodinski mlinarji, ki ga lahko kupijo naravnost od okoliških kmetov. Nadalje nosijo slovenski mlini transportni rizik, ki je zelo važna postavka, kajti pri železnici je danes vpekljan nevzdržni sistem, da železnica ne jamči za rinfuza pošiljave. Vporablajo se tudi nenatančne mostne tehtnice, kar povzroča, da je primanjkljaj stalno zelo velik in presega v posameznih primerih celo 10%, ne da bi imel prejemnik žita kakega regresu. — Vojvodinski mlini lahko silno konkurirajo z belo moko v Sloveniji, ker imajo veliko boljšo porabo za črne moke in za otrobe, nego jo

doma, pri domačih, kupujejo samo nekatere malenkosti iz formalnih razlogov, da bi se lahko v slučaju potrebe izkazali s tozadevnimi računi, največji del blaga pa kupujejo v inozemstvu.

Mariborski gremij trgovcev je zato zahteval od obrtne oblasti, naj se takim osebam odvzame krošnjarska dovoljenja in obrtni listi za sejmarstvo, ker teh poslov ne izvršujejo ter naj se od njih zahtevajo pravilni obrtni listi za trgovino z galanterijo na debelo, ker te vrste trgovino v resnici tudi izvršujejo.

Radovedni smo, kaj bo ukrenila obrtna oblast?

imamo mi. Položaj je torej že do sedaj za slovenske mline veliko slabši kakor za druge, kar se izraža v sledečih številkah: med tem ko je v Jugoslaviji izrabljena ena tretjina celotne mlinske kapacitete, je odgovarjajoča številka za Slovenijo ena četrtina. Slovenski trg kupi od izvenslovenskih mlinov letno 32000 vagonov moke, slovenski mlini pa kupijo le 2500 vagonov žita iz žitorodnih krajev, kar odgovarja 1800 vagonom moke, med tem ko je predelava domačega žita povsem neznatna.

Mesto da bi se skušalo dati slovenskim mlinom možnost eksistence, nam skušajo nasprotniki vzeti še zadnjo slabotno oporo, ki ji imamo v tarifi št. 34 in dati razen tega še vojvodinskim in hrvatsko-slavonskim mlinom posebne privilegije za obdelovanje slovenskega trga z mlinsko reekspedicijo, od katere bi imeli slovenski mlini mnogo škode in nič koristi.

Argumenti nasprotnikov, katere navajajo, so popolnoma nevzdržni. Tako n. pr. navajajo, da tarifa št. 34 slovenske mline favorizira, med tem ko je iz navedenih podatkov jasno, da je položaj v Sloveniji dokaj slabši nego drugod, da torej o favoriziranju ne more biti govora. Nadalje pravijo, da imajo Slovenci zastoj vodne moči, med tem ko morajo oni drago plačevati premog iz Bosne in Trbovelj. Pri tem pa zamolčijo, da mora ta premog v Vojvodini konkurirati inozemskemu in da mlini pridno kupujejo onega iz Pečuha na škodo naše trgovske bilance. Z vodnimi silami je v zvezi velik nedostatek, da morajo stati tam kjer so vodne sile, to je naravno daleč od mest in večjih trgov, kar zahteva velike transportne stroške, ne glede na velike stroške vzdrževanja vodnih sil. Posledica tega je, da obstoja tudi v Sloveniji veliko število mlinov, ki niso urejeni na vodno silo, temveč na iste pogonske sile, kakor v Vojvodini. Nadalje se sklicujejo na to, da ima mlinska industrija v Vojvodini večje pravice do obstoja kot slovenska, ker je v žitorodnem kraju. To ne drži, kot nam priča Rotterdam, ki je v konsumni deželi in kupuje žito z vseh krajev sveta. Nadalje se poslužujejo nasprotniki raznih denunciacij, trdeč, da slovenski mlini zlorablajo tarifo št. 34 v nedovoljene namene. Z vsjo energijo zavračamo take trditve ter zahtevamo predložitev dokazov.

Mlinska reekspedicija je zato neupravičena, ker bi favorizirala gotovo skupino mlinov na škodo drugih, ki bi od nje ničesar ne imeli.

Nato je g. Knez prečital resolucijo, v kateri je stališče Zveze vsestransko pojasnjeno in motivirano.

Sledila je debata o resoluciji, ob

1. ponudbe glede dobave ognjegasnih kavljev in lestev.

Direkcija državnih železnic, mašinsko odelenje v Ljubljani sprejema do 11. decembra t. l. ponudbe glede dobave raznih lopat, direkcija državnih rudarskih preduzeča v Sarajevu pa glede dobave dveh kompletnih naprav naitresnih žlebov za premog. Predmetni oglasi so v pisarni Zbornice za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani interesentom na vpogled.

Prodaja rabljenega kuhinjskega orodja in posode. Direkcija državnih železnic, obče odelenje, v Ljubljani sprejema do 30. novembra t. l. ponudbe za prodajo rabljene kuhinjske posode in orodja, ki je interesentom na vpogled pri navedenem odelenju vsak delavnik od 10. do 12. ure.

Dobave. Gradbeno odelenje direkcije državnih železnic v Ljubljani sprejema

do dne 4. decembra t. l. ponudbe za dobavo nosilcev vijakov, raznega železa, plošč in mostne pločevine; do 7. decembra t. l. za dobavo salonit valovitih plošč, za dobavo tračničnih križišč in raznih spojkih ter za dobavo brisalnih rut, čopičev in lesenih kladiv; do 11. decembra t. l. za dobavo nalučnikov

za »Sonja« svetiljke ter za dobavo slamnatih podnožnic in brezovih metelj. — Direkcija državnega rudnika v Brezi sprejema do 7. decembra t. l. ponudbe za dobavo lopat za premog ter za dobavo tovnote masti. — Delavnica drž. železnic v Mariboru sprejema do 8. decembra t. l. ponudbe za dobavo ležajev

kurilnih vrat, pokrovov mašilk, tulnic za podveze, vodilnih puš, batnih teles itd. Dne 5. decembra t. l. se bo vršila pri intendanturi Komande Savske divizijske oblasti v Zagrebu ofertalna licitacija glede dobave 560.000 kg ovsa. — Predmetni oglasi so v pisarni Zbornice za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani interesentom na vpogled.

Trajno in koristno, primerno darilo so
šivalni stroji in kolesa

»GRITZNER« in »ADLER«
v raznih opremah. — Edino le pri

Josip Petelincu, Ljubljana
blizu Prešernovega spomenika ob vodi

Oglejte si razstavo brez obveznosti nakupa.

Tudi na obroke. — Večletna garancija. — Pouk v vezenju brezplačen.

TRŽNA POROČILA.

Mariborsko sejmsko poročilo. Na svinjski sejem dne 23. novembra 1928 je bilo pripeljanih 260 svinj; cene so bile sledeče: Mladi prašiči, 5 do 6 tednov stari, komad 80 do 125 Din, 7 do 9 tednov stari 225 do 250, 3 do 4 mesece stari 360 do 450; 5 do 7 mesecev 480 do 500, 8 do 10 mesecev 580 do 700, 1 leto 1000 do 1400 Din. 1 kg žive teže 10 do 12-50, mrtve 16 do 18 Din. Prodanih je bilo 206 svinj.

Ivan Hribar:

149

Moji spomini.

Razprave so bile pa včasih jako žive. Oba sva namreč bila iz trdega lesa, ki se da prej zlomiti ko upogniti. Zato sva navadno do skrajnosti branila vsak »svoj prav«. Ali navsezadnje so prijateljska čutila premostila nasprotja, tako da sva vendarle mogla vleči za isto politično vrvo. V glavnem vprašanju sva si bila namreč edina. Oba sva boj za pravice slovenskega naroda smatrala za prvo in najvažnejšo dolžnost. Potemtakem sva ta boj usmerila pred vsem proti vladi, katera nam je kljub jasnim določbam ustave te pravice zadržavala in kratila. Potem seveda proti uradništvu, ki je vršilo njeno voljo in naposled proti vsem onim politikom, ki so za drobtinice iz njenih rok zapostavljali načelno važne naše narodne zahteve, katerih nekatere so bile naravnost eksistenčnega pomena za Slovence.

Glede taktike se pač v vseh točkah nisva nikdar zediniti mogla. Onega slovanskega čutenja, ki je prevevalo mojo dušo, namreč dr. Tavčar ni imel. Njegovo bivanje na Dunaju v letih, v katerih je poslušal prava na tamošnjem vseučilišču, je tudi v njem zapustilo nekaj podobnih sledi, kakršne smo opazili pri njegovih manje nadarjenih tovariših. Pač so prihajali domov z iskreno ljubeznijo do svojega naroda in svoje krasne slovanske domovine; a smisel za polno pojmovanje velikega slovanskega vprašanja jim je zasenčeval sijaj nemštva, ki jih je obdajal na Dunaju ob vsakem koraku. Najkласičnejši in naravnost nazoren vzgled za to nam je genijalni pesnik in pisatelj Josip Stritar, na katerega je dunajska okolica uplivala v naznačeni smeri tako jako, da se je v njegovi duši zakotvilo skrajno pesimistično mišljenje o Slovanstvu in njegovem kulturnem poslanju; poleg tega pa tem večje sovraštvo do Rusije, čemolj je v očeh Evrope postajala njegova predstaviteljica in pokroviteljica. S tem, da sem bil dr. Tavčarja pripravil tako daleč, da se je peljal z mano v Djakovo, da je jel zahajati k narodnim slavnostim v Zagreb in da je potoval v Prago k polaganju temeljnega kamna za Palackeega spomenik, pripravil sem ga bil šele do intenzivnejšega zanimanja za slovanski svet. Od tod se dá razložiti oni v naši

javnosti dobro znani razpor, ki je na primer bil opaziti v najinem zadržanju glede zveze z Nemci na Kranjskem in glede stališča ob uvedbi splošne in enake tajne volilne pravice za državni zbor.

Leta 1884. zahteval sem v narodnem volilnem odboru, da kandiduje v občinski svet tudi dr. Tavčarja. Naletel sem na hud odbor, kajti ljudje so bili takrat ravnotaki, kakršni so dandanes: nobenemu mlademu človeku ne puste naprej. Proti kandidaturi dr. Tavčarjevi bili so splošno najrazličnejši ugovori, katere sem z mladostno zgovornostjo izpodbijal. Najhuje se je vsajal rokavičar Jan Nepomuk Horák, rodod Čeh, ki si je bil pridobil velik ugled, ker je bil narodno zaveden in ustanovitelj »Obrtnega pomožnega društva«. Ko sem izpodbil vse ugovore, prišel mi je s trditvijo: »Kaj hočete s takim človekom; saj je premlad!« Na to sem mu odgovoril, da sedim sam že dve leti v občinskem svetu, ko sem vendar mlajši od dr. Tavčarja. Horák, ki je bil, kakor Regali, načelen nasprotnik doktorjev, ni imel drugega odgovora, ko: »Ja, to je pa kaj drugega!« — Na ostale je moja ugotovitev učinkovala in posrečilo se mi je prodreti z dr. Tavčarjevo kandidaturo.

V dobi, ko je v »Narodni tiskarni« nastala kriza zaradi Krutorogovega članka o papeštvu, šlo je za to, kdo naj prevzame predsedstvo tiskarne. Šuklje, Kersnik in drugi nekateri so takrat mislili, da se jim posreči izviti list iz najinih rok. Iskali so zatorej pooblastil delničarjev za občni zbor. Letega so se potem udeležili in Šuklje je z velikanskim patosom govoril, da ga ni hujšega radikalca, kakor je on, da pa mora pisavo »Slovenskega Naroda« obsojati. Ker sem razmere v »Narodni tiskarni« že dolgo in dobro poznal, ponudil je dr. Tavčar meni, naj prevzamem predsedstvo, kajti videla sva, da imava na občnem zboru večino. Glede na to pa, da sem imel mnogo opravka zunaj Ljubljane ter sem bil zato večkrat odsoten in bi potemtakem nadzorstvo »Narodne tiskarne« ne bil mogel izvrševati tako, kakor potreba, glede dalje na to, da je itak že Dragotin Hribar z Antonom Knezom in za njima Josip Lavrenčič bil v upravi tiskarne napravil red in jo s tem postavil na takšno stališče, ki je za bodočnost obetalo vse najboljše, odklonil sem d. Tavčarjevo ponudbo ter prepustil njemu predsedstvo delniške družbe »Narodne tiskarne«. Ono je od tedaj ostalo v njegovih rokah.

S tem seveda tudi vrhovna odločba o pisavi »Slovenskega Naroda«.

Ko je s tem, da je postal predsednik »Narodne tiskarne«, dobil v roke »Slovenski Narod«, poostiril je boj, ki ga je »Slovenski Narod« bojeval že tistokrat z duhovniško stranko, v pravo farško gonjo. Meni ta način boja ni bil všeč in sem zato dr. Tavčarja večkrat svaril pred njim. Narodna stranka imela je takrat med duhovniki stare šole še dosti privržencev, a ta pisava »Slovenskega Naroda« je skoro vse do zadnjega odpodila iz stranke.

Ravno ta farška gonja bila je povod, da me je dr. Šusteršič vabil, naj ustanovim posebno stranko, češ, »do Vas ima vse zaupanje in vsa Slovenija pojde za Vami«. Ker sem to odklonil, izdal je dr. Šusteršič parolo: »naj se na surovosti odgovarja še z večjimi surovostmi« in »Slovenec« je začel polemike, ki so prekašale vse, kar se v tem oziru misliti da.

Ko je leta 1883. kandidoval dr. Tavčar v deželni zbor, razposlal je duhovnikom ljubljanske okolice okrožnico, o kateri mi preje ni ničesar omenil. Ko mi je prišla v roke, začudil sem se ne malo in dejal sem si takoj, da tega ni pametno storil.

Ko se snideva, povem mu to brez okolišev. Na svoje nemalo začudenje imel sem sedaj priliko spoznati prijatelja od strani, od katere ga doslej še nisem poznal.

»Svoje dolgove plačaj, berač!« zadere se nad mano razdraženo in me jezno ošine z očmi. Kar zdrzil sem se. Ne da reagujem, odidem. Najina prijateljska vez bila je takrat postavljena pred težko preizkušnjo. Za tisoč goldinarjev je šlo. Dr. Tavčar je bil takrat že v ugodnih pridobitnih razmerah, jaz še v krizi, o kateri sem govoril v enem prejšnjih poglavij. Izposodil sem si jih bil torej pri njem. Da sedaj za denar ni v zadregi, sem vedel. Njegova osorna terjatev je bila torej žaljiva. Nek notranji glas mi je dejal, naj vrnem nemilo za nedrago in pretirano prijateljsko razmerje. Toda noč, ki sem jo prebil brez spanja, me je pomirila. Natančneje premišljevanje položaja me je poučilo, da sem kriv sam. Saj ni bilo treba izposojati si denarja ravno pri dr. Tavčarju. Če sem že to storil, pa naj samemu sebi pripišem, da sem prišel v tako odvisnost od njega, v kakršni me — po oni terjatvi sodeč — smatra.

(Dalje prihodnjič.)

VINOCET
tovarna
vinskega kisa, d. z o. z., Ljubljana
nudi najfinejši in najokusnejši
namizni kis iz pristnega vina.
Tehnično in higijenično
najmoderneje ureje-
na kisarna v Ju-
goslaviji.
Pisarna:
Ljubljana, Dunajska cesta 1a, II. nadstr.
Zahtevajte ponudbo!

Veletrgovina
A. ŠARABON
v Ljubljani
priporoča
špecerijsko
blago
raznovrstno žganje,
moko in deželne pri-
delke. — Raznovrstno
rudninsko vodo.
Lasna pražarna za ka-
vo in mlin za dišave z
električnim obratom.
Ceniki na razpolago!

R. WILLMANN
STROJNO PODJETJE
LJUBLJANA, SLOMŠKOVA ULICA ŠT. 3
Izdeluje različne vrste strojev za lesno industrijo, transmisijske naprave, tovarna
dvigala vseh vrst, rebraste cevi iz kovanega železa.
Prevzema projektiranje in opremo različnih mehaničnih naprav ter izvršuje vsa
v strojno stroko spadajoča dela in popravila točno, solidno in po možnosti
najhitreje.

H. SUTTNER
LJUBLJANA
Ure, zlatnine in
srebrnine
Lastna
protokolirana
tovarna v Švici
Trgovci, oglašajte v „Trgovskem listu“!

TISKARNA MERKUR LJUBLJANA
GREGORČIČEVA 23
TRG. IND. D. D. Se priporoča za tisk vseh trgovskih, obrtnih, industrijskih in uradnih tiskovin. * Tiska časopise, knjige,
brošure, cenike, tabele, vabila, lepake, posetnice itd. * LASTNA KNJIGOVARNICA. * TELEFON. ŠT. 2552